

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 21 2020, nummers 452 – 464 vrijdag 29 mei 2020

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2020

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Omgevingsrecht	4
Wabo	4
Ambtenarenrecht.....	5
Bijstand	6
Bestuursrecht overig.....	8
Algemene Verordening Gegevensbescherming	8

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Openbare orde	9
Vreemdelingenrecht.....	9
Asiel.....	9
Unieburgers	10
Richtlijnen en verordeningen.....	12
Vreemdelingenbewaring	13

Algemeen bestuursrecht

JnB2020, 452

MK Rechtbank Overijssel, 18-05-2020 (publ. 20-05-2020), AWB 19/1837

Ontwikkelingsmaatschappij Oost Nederland N.V. (Oost NL), verweerder.

Awb 1:1 lid 1

BESTUURSORGAAN. Verweerder is geen bestuursorgaan in de zin van artikel 1:1, eerste lid, onder b, van de Awb. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 13 mei 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:1548](#).

Brief waarbij verweerder eiseres heeft meegedeeld niet bereid te zijn gehoor te geven aan de verzoeken om informatie. [...]

3. In geschil is of verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat zij geen bestuursorgaan is als bedoeld in artikel 1:1, eerste lid, van de Awb.

4. Vaststaat dat verweerder een rechtspersoon is die krachtens privaatrecht is ingesteld en dat niet bij wettelijk voorschrift openbaar gezag aan haar is toegekend.

5. Eiseres is van mening dat in dit geval sprake is van de uitzonderingssituatie die de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) beschreef in onder andere de uitspraak van 13 mei 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:1548](#). In deze uitspraak overwoog de Afdeling onder verwijzing naar artikel 1:1, eerste lid, aanhef en onder b, van de Awb dat openbaar gezag in beginsel slechts bij wettelijk voorschrift kan worden toegekend. Als een daartoe strekkend voorschrift ontbreekt, is een orgaan van een privaatrechtelijke rechtspersoon in beginsel geen bestuursorgaan. Bij organen van privaatrechtelijke rechtspersonen die geldelijke uitkeringen of op geld waardeerbare voorzieningen aan derden verstrekken, kan zich evenwel een uitzondering op deze regel voordoen, waardoor die organen toch bestuursorgaan in de zin van artikel 1:1, eerste lid, aanhef en onder b, van de Awb zijn.

Deze uitzondering doet zich voor als aan twee cumulatieve vereisten is voldaan.

Het eerste vereiste is dat de inhoudelijke criteria voor het verstrekken van geldelijke uitkeringen of voorzieningen in beslissende mate worden bepaald door één of meer bestuursorganen als bedoeld in artikel 1:1, eerste lid, aanhef en onder a, van de Awb (hierna te noemen: a-organen). Dit wordt het inhoudelijke vereiste genoemd.

Dat bestuursorgaan of die bestuursorganen hoeven geen zeggenschap te hebben over een beslissing over een verstrekking in een individueel geval.

Het tweede vereiste is dat de verstrekking van deze uitkeringen of voorzieningen in overwegende mate, dat wil zeggen in beginsel voor twee derde of meer, wordt gefinancierd door een of meer a-organen. Dit wordt het financiële vereiste genoemd.

Verder geldt dat het bestuursorgaan dat of de bestuursorganen die in beslissende mate de criteria bepalen in de zin van het inhoudelijke vereiste, niet noodzakelijkerwijs dezelfde hoeven te zijn als het bestuursorgaan dat of de bestuursorganen die de verstrekking in overwegende mate financieren in de zin van het financiële vereiste.

6. Eiseres is van mening dat verweerder aan de door de Afdeling geformuleerde criteria voldoet. [...]

8. De rechtbank is van oordeel dat verweerder met het door haar gevoerde verweer en de door haar overgelegde stukken aannemelijk heeft gemaakt dat de inhoudelijke criteria

die zij hanteert voor het verstrekken van leningen of aandelenkapitaal aan ondernemingen niet in beslissende mate worden bepaald door één of meer a-organen. Ook heeft verweerder aannemelijk gemaakt dat het verstrekken van leningen of aandelenkapitaal wordt gefinancierd uit de opbrengsten van haar participatieactiviteiten en derhalve niet in overwegende mate door één of meer a-organen. De rechtbank is dan ook van oordeel dat niet is gebleken dat wordt voldaan aan de door de Afdeling geformuleerde criteria. Dit betekent dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat zij geen bestuursorgaan in de zin van de Awb is.

9. Dat verweerder op de door de rijksoverheid gepubliceerde 'Lijst van publiekrechtelijke instellingen' van 10 juni 2005 staat en al dan niet heeft te gelden als een publiekrechtelijke instelling op grond van het aanbestedingsrecht, maakt het voorgaande niet anders. Dit leidt namelijk niet tot een ander antwoord op de vraag of aan beide criteria wordt voldaan. Datzelfde geldt voor de omstandigheid dat verweerder ook staat op de lijst bij de Beschikking van de Commissie van de Europese Gemeenschappen van 9 december 2008 tot wijziging van de lijsten van aanbestedende diensten in de Richtlijnen 2004/17/EG en 2004/18/EG van het Europees Parlement en de Raad betreffende de procedures voor de plaatsing van overheidsopdrachten (2008/963/EG).

10. Reeds omdat niet aan beide door de Afdeling gestelde criteria is voldaan, kan verweerder niet worden aangemerkt als een bestuursorgaan in de zin van artikel 1:1, eerste lid, aanhef en onder b, van de Awb. De vraag of verweerder geldelijke uitkeringen of op geld waardeerbare voorzieningen aan derden verstrekt, laat de rechtbank daarom onbesproken. [...]

[ECLI:NL:RBOVE:2020:1772](https://ecli.nl/RBOVE:2020:1772)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2020, 453

MK ABRS, 27-05-2020, 201903805/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Dinkelland.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a

WABO. IMPLICIETE OMGEVINGSVERGUNNING. De mogelijkheid dat impliciet een omgevingsvergunning is verleend, is in de rechtspraak aanvaard in de situatie dat een bepaald gebruik dat in strijd is met het bestemmingsplan rechtstreeks voortvloeit uit een verleende omgevingsvergunning voor bouwen. Daarvoor is vereist dat uit de aanvraag zonder meer kan worden afgeleid dat het bouwwerk in strijd met het bestemmingsplan zal worden gebruikt, en het college, zich bewust van dat voorgenomen gebruik, de vergunning in weerwil van de planregels heeft verleend. In dat geval wordt het college geacht tevens een vrijstelling van het bestemmingsplan (thans: omgevingsvergunning voor het afwijken van het bestemmingsplan) te hebben verleend. Verwijzing naar

ABRS 17 oktober 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:3344](#)). Die situatie doet zich in dit geval niet voor en de Afdeling ziet, ook met het oog op de rechtszekerheid van eventuele derden, geen aanleiding om die rechtspraak ruimer toe te passen. [ECLI:NL:RVS:2020:1286](#)

JnB2020, 454

Voorzieningenrechter Rechtbank Gelderland, 18-05-2020 (publ. 19-05-2020), AWB 20/1223 en 20/1224

college van gedeputeerde staten van Gelderland, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht 2.1 lid 1 aanhef en onder e

WABO(-milieu). Afwijzing aanvraag tot wijziging van het acceptatiereglement en registratie gegevens natuurontwikkelingsproject en baggerspeciedepot [Stortplaats]. Preventieve last onder dwangsom. I.c. is het verwerken van baggerspecie met PFAS en PFOS niet vergund. Om toch baggerspecie met deze stoffen te mogen accepteren, is een wijziging van het acceptatiereglement de aangewezen weg. De aanvraag daartoe is onderbouwd met het Tijdelijk Handelingskader en het advies van Deltares. Alhoewel verweerder niet aan dit kader is gebonden, heeft verzoekster op deze wijze haar aanvraag tot wijziging van het acceptatiereglement wel voldoende onderbouwd. Het is vervolgens aan verweerder om nader aan te geven waarom dit niet overtuigt. Dat heeft verweerder niet gedaan.

[ECLI:NL:RBGEL:2020:2595](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB2020, 455

Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 19-05-2020 (publ. 26-05-2020), BRE 19/6344 AW

korpschef van politie, verweerder.

Barp 30 lid 1, 30e lid 2

AMBTENARENRECHT. LFU-REGELING. De rechtbank stelt vast dat eiser niet valt onder de uitzonderingsbepalingen van artikel 30e, tweede lid, van het Barp. Dit betekent dat eiser niet kan kiezen om af te zien van de LFU-regeling. Eiser heeft dit ook niet betwist. Eiser is echter van mening dat hij die keuze wel zou moeten krijgen omdat hij door toedoen van de politie niet eerder in dienst heeft kunnen treden. In de LFU-regeling is echter geen hardheidsclausule opgenomen. Dit betekent dat de datum waarop eiser in dienst is getreden bepalend is voor welke regeling van toepassing is. Dat het lang heeft geduurd voordat eiser in dienst heeft kunnen treden is daarom een omstandigheid die niet betrokken kan worden bij de vraag of de LFU-regeling van toepassing is. Omdat eiser op 1 september 2018 in dienst is getreden, heeft de korpschef op

goede gronden gesteld dat eiser valt onder de LFU-regeling. Het beroep zal daarom ongegrond worden verklaard.

[ECLI:NL:RBZWB:2020:2202](#)

JnB2020, 456

MK Rechtbank Overijssel, 20-05-2020 (publ. 28-05-2020), AWB 17/2465

staatssecretaris van Financiën, verweerder.

EU-Richtlijn 2003/88 7

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie 31 lid 2

ARAR 22, 37 lid 1, 37 lid 5

AMBTENARENRECHT. PREJUDICIËLE VRAGEN. Bezoldiging tijdens vakantieverlof. Arbeidsongeschiktheid. Arrest van 20 januari 2009, [C-350/06 en C-520/06](#) (Schultz-Stringer).

De rechtbank:

- besluit aan het Hof van Justitie van de Europese Unie de volgende prejudiciële vragen voor te leggen:

Moet artikel 7, eerste lid, van Richtlijn 2003/88-EG van het Europees Parlement en de Raad van 4 november 2003 betreffende een aantal aspecten van de organisatie van de arbeidstijd aldus worden uitgelegd dat de werknemer zijn loon, of en gedeelte daarvan, niet verliest vanwege het uitoefenen van zijn recht op de jaarlijkse vakantie? Of dient deze bepaling aldus te worden uitgelegd dat de werknemer zijn loon behoudt tijdens het uitoefenen van zijn recht op de jaarlijkse vakantie, ongeacht de oorzaak van het niet-werken tijdens vakantie?"

Moet artikel 7, eerste lid, van Richtlijn 2003/88/EG van het Europees Parlement en de Raad van 4 november 2003 betreffende een aantal aspecten van de organisatie van de arbeidstijd aldus worden uitgelegd dat het in de weg staat aan nationale bepalingen of gebruiken volgens welke een werknemer met ziekteverlof bij het opnemen van zijn jaarlijkse vakantie zijn loon behoudt tot het niveau van zijn loon direct voorafgaand aan het opnemen van zijn vakantieverlof, ook als dit loon door de lange duur van zijn arbeidsongeschiktheid lager is dan het loon bij volledige arbeidsgeschiktheid?"

"Moet het recht van elke werknemer op jaarlijks betaald verlof op grond van artikel 7 van Richtlijn 2003/88/-EG van het Europees Parlement en de Raad van 4 november 2003 en op grond van vaste EU-rechtspraak, aldus worden uitgelegd dat het korten van dat loon gedurende vakantie tijdens arbeidsongeschiktheid daarmee in strijd is?"

[ECLI:NL:RBOVE:2020:1805](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2020, 457

CRvB, 12-05-2020, (publ. 25-05-2020), 18/903 PW

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Ten Boer.

PW 11 lid 1, 34 lid 1

PARTICIPATIEWET. INTREKKING, TERUGVORDERING, WAARSCHUWING. SCHENDING INLICHTINGENVERPLICHTING DOOR GEEN MELDING TE MAKEN VAN EEN BEDRAG AAN CONTANT GELD. Mede gelet op artikel 11 van de WWB en nu PW, moet de term beschikken zo worden uitgelegd dat deze ziet op de mogelijkheid voor een betrokkene om de bezittingen feitelijk aan te wenden om in de noodzakelijke kosten van het bestaan te voorzien. Daaraan doet niet af dat appelllant het bedrag van € 13.000,- had bestemd voor het volgen van een opleiding. Met de door het college gegeven waarschuwing in plaats van een met de ernst van de overtreding, de mate van verwijtbaarheid en de overige over appelllant gebleken omstandigheden evenredige boete, is appelllant beslist zeer licht gesanctioneerd.

[ECLI:NL:CRVB:2020:1116](https://ecli.nl/crvb/2020/1116)

JnB2020, 458

MK Rechtbank Overijssel, 18-05-2020, AWB 19/884

college van burgemeester en wethouders van Enschede, verweerder.

EVRM 8

PW 17, 53a lid 6, 54, 58

PARTICIPATIEWET. HERZIENING EN TERUGVORDERING. ONRECHTMATIG VERKREGEN BEWIJS. Het buiten medeweten van eiseres rechtstreeks opvragen van de bankafschriften bij de bank is naar het oordeel van de rechtbank in de gegeven omstandigheden in strijd met het proportionaliteitsbeginsel en het subsidiariteitsbeginsel.

4. [...] De vraag ligt dan ook voor of verweerder aannemelijk heeft gemaakt dat eiseres in de maanden waarop de herziening betrekking heeft, de inlichtingenverplichting heeft geschonden door de stortingen op haar bankrekening niet bij verweerder te melden. [...]

15. De rechtbank is van oordeel dat het gestelde belang om eiseres onverwacht met de verkregen bankgegevens te kunnen confronteren geen rechtvaardiging vormt voor de forse inbreuk die op het privéleven van eiseres is gemaakt. Verweerder heeft zonder medeweten van eiseres over een lange periode (in eerste instantie van 1 januari 2016 tot en met 18 februari 2018) haar bankafschriften bij de bank opgevraagd. Niet valt in te zien waarom verweerder de bankafschriften niet (eerst) bij eiseres zelf heeft opgevraagd en waarom niet kon worden volstaan met het opvragen van de afschriften over een kortere periode. Daarbij betreft de rechtbank de omstandigheid dat uit het administratief vooronderzoek, en het daarop volgende onderzoek van de SRT, nauwelijks voor eiseres belastende feiten naar voren zijn gekomen. Dat het noodzakelijk was om eiseres onverwacht te confronteren met de verkregen gegevens volgt de rechtbank evenmin. Verweerder heeft ter zitting gesteld dat het mogelijk is om bankafschriften te manipuleren, maar heeft niet geconcretiseerd hoe dit dan gebeurt en heeft ook niet aannemelijk gemaakt dat er aanleiding was om hier in het geval van eiseres voor te vrezzen.

16. Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder op een minder ingrijpende wijze dan nu is gebeurd om informatie had kunnen vragen om het recht op bijstand van eiseres te kunnen vaststellen. Verweerder had eiseres zelf kunnen

benaderen met het verzoek om informatie en had de periode waarover de informatie werd opgevraagd (in eerste instantie) kunnen beperken. Indien en voor zover eiseres in gebreke zou zijn gebleven om de gevraagde informatie aan te leveren, had verweerder zich daarna alsnog tot de bank kunnen wenden. Het buiten medeweten van eiseres rechtstreeks opvragen van de bank-afschriften bij de bank is naar het oordeel van de rechtbank in de gegeven omstandigheden in strijd met het proportionaliteitsbeginsel en het subsidiariteitsbeginsel.

17. Nu sprake is van een niet gerechtvaardigde inbreuk op het recht op respect voor het privéleven van eiseres, moeten de uit de bankafschriften verkregen gegevens worden aangemerkt als onrechtmatig verkregen bewijs. Onder verwijzing naar de uitspraak van de CRvB van 11 oktober 2019 ([ECLI:NL:CRVB:2018:3205](#)) overweegt de rechtbank dat het gebruik van (onrechtmatig) verkregen bewijs slechts dan niet is toegestaan als de daartoe verkregen bewijsmiddelen zijn verkregen op een wijze die zozeer indruist tegen wat van een behoorlijk handelende overheid mag worden verwacht, dat dit gebruik onder alle omstandigheden ontoelaatbaar moet worden geacht. Daarvan is in dit geval sprake. Daarbij acht de rechtbank het volgende van belang. Het uitgangspunt is dat bij het opvragen van bankafschriften sprake moet zijn van een gerechtvaardigde inbreuk op het recht op bescherming van de persoonlijke levenssfeer. Aan dat uitgangspunt wordt alle kracht ontnomen, als verweerder de bevindingen uit de onrechtmatig verkregen bankafschriften niettemin zou mogen meenemen bij de beoordeling van het recht op bijstand. Dit bewijs in rechte toelaten zou in dit geval dan neerkomen op een schending van het recht op een eerlijk proces als bedoeld in artikel 6, eerste lid, van het EVRM.

18. Uit het vorenstaande volgt dat de bankgegevens niet aan het bestreden besluit ten grondslag gelegd hadden mogen worden. Omdat de bankgegevens de kern vormen van het bestreden besluit blijft er onvoldoende over om verweerders standpunt zelfstandig te dragen.

19. Het beroep is gegrond.

[ECLI:NL:RBOVE:2020:1771](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Algemene Verordening Gegevensbescherming

JnB2020, 459

MK Rechtbank Oost-Brabant, 28-04-2020 (publ. 26-05-2020), SHE 19/1169

college van burgemeester en wethouders van Helmond, verweerder.

Algemene Verordening Gegevensbescherming (hierna: AVG) 6 lid 1 onder e

Wet bescherming persoonsgegevens (hierna: Wbp) 8 onder e

Wet openbaarheid van bestuur (hierna: Wob)

AVG. De uitvoering van de Wob is een publiekrechtelijke taak van het college (en van andere colleges). Het op een verzoek van een andere gemeente noemen van de naam van eiser in een mail gericht aan een andere gemeente, had in dit

geval tot doel een goede uitvoering van de Wob te verzekeren en te voorkomen dat de Wob wordt misbruikt om dwangsommen te innen bij het niet tijdig nemen van een beslissing op een verzoek. Dit doel is in overeenstemming met artikel 8, onder e, van de Wbp en artikel 6, eerste lid, onder e, van de AVG. Het doel van de verwerking stond in verhouding tot de inbreuk op de privacy van eiser en kon niet met minder ingrijpende middelen worden bereikt. In dit geval is de verwerking van het persoonsgegeven van eiser niet onrechtmatig.

[ECLI:NL:RBOBR:2020:2437](https://ecli.nl/RBOBR:2020:2437)

Zie ook de uitspraken van deze rechtbank van dezelfde datum inzake nr.

[ECLI:NL:RBOBR:2020:2729](https://ecli.nl/RBOBR:2020:2729) en [ECLI:NL:RBOBR:2020:2730](https://ecli.nl/RBOBR:2020:2730).

Openbare orde

JnB2020, 460

MK ABRS, 20-05-2020, 201909244/1/A3

burgemeester van Den Haag.

Gemeentewet 172 lid 3

OPENBARE ORDE. Blijvende inbeslagname van [naam hond]. De burgemeester heeft het besluit tot blijvende inbeslagname genomen om te voorkomen dat [naam hond] moest worden teruggegeven aan [appellanten sub 1]. Naar het oordeel van de Afdeling biedt artikel 172, derde lid, van de Gemeentewet geen grondslag voor het gebruik van de lichte bevelsbevoegdheid in deze situatie. Het besluit, voor zover dat strekt tot ontneming van de eigendom van [naam hond], heeft een permanent karakter en leidt daarmee tot zeer ingrijpende gevolgen voor [appellanten sub 1]. Bovendien kan niet staande worden gehouden dat voor de burgemeester geen andere mogelijkheid openstond om te voorkomen dat [naam hond] bij terugkeer naar [appellanten sub 1] een directe bedreiging vormt voor een verstoring van de openbare orde, dan gebruik te maken van deze bevoegdheid.

[ECLI:NL:RVS:2020:1266](https://ecli.nl/RVS:2020:1266)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB2020, 461

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Zwolle, 20-05-2020 (publ. 26-05-2020), NL19.20634

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 28

ASIEL. Beoordeling fundamentele politieke overtuiging. Ter zitting heeft verweerder erkend dat een werkinstructie ontbreekt. Dat verweerder gebruik maakt van een andere vaste gedragslijn voor het beoordelen van de mate waarin een politieke overtuiging fundamenteel is, is ook niet gebleken. Hoewel, zoals hiervoor is overwogen, voor de beoordeling van belang is in hoeverre een gestelde politieke overtuiging ook de nodige substantie heeft, kan uit het Vluchtelingenverdrag, de Kwalificatierichtlijn, noch de nationale regelgeving worden afgeleid wat precies onder een 'fundamentele politieke overtuiging' moet worden verstaan en wanneer hiervan sprake is. Uit de Afdelingsjurisprudentie kan evenmin worden afgeleid hoe dit begrip precies moet worden ingevuld. Verder zijn naar het oordeel van de rechtbank politieke overtuiging en godsdienstige overtuiging naar hun aard verschillende vervolgingsgronden, waarvan het ene toetsingskader niet per definitie en zonder nadere toelichting op het andere toepasbaar is. Overigens is in het bestreden besluit ook niet aangesloten bij het beoordelingskader voor een gestelde geloofsovertuiging als asielmotief. Gelet op het voorgaande is naar het oordeel van de rechtbank onvoldoende inzichtelijk op welke wijze verweerder heeft beoordeeld of bij eiseres van een gestelde fundamentele politieke overtuiging sprake is, zodat verweerder in het bestreden besluit ondeugdelijk heeft gemotiveerd waarom eiseres niet aannemelijk heeft gemaakt dat geen gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer bestaat.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:4634](https://ecli.nl/RBDHA:2020:4634)

[Naar inhoudsopgave](#)

Unieburgers

JnB2020, 462

MK ABRS, 20-05-2020, 201905719/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vb 2000 3.103

Vc 2000 B10/2.2

UNIEBURGERS. Afgeleid verblijfsrecht. Met de aanpassing in WBV 2018/4 dat opvoedingstaken met een marginaal karakter niet worden aangemerkt als daadwerkelijke zorgtaken, heeft de staatssecretaris het beleid meer in lijn gebracht met het arrest Chavez-Vilchez. WBV 2018/4 terecht toegepast.

Inleiding

2. De vreemdeling, met de Chinese nationaliteit, beoogt verblijf bij zijn twee minderjarige kinderen, die de Nederlandse nationaliteit hebben. De kinderen wonen bij hun Nederlandse moeder, de ex-echtgenote van de vreemdeling. De vreemdeling stelt dat hij op grond van artikel 20 van het VWEU een van zijn kinderen afgeleid verblijfsrecht heeft. Dit baseert hij op het arrest Chavez-Vilchez van het Hof van Justitie van 10 mei 2017, [ECLI:EU:C:2017:354](https://ecli.eu:C:2017:354), waarin het Hof uitleg heeft gegeven over deze bepaling.

3. De staatssecretaris heeft naar aanleiding van dit arrest met WBV 2017/9 het beleid in paragraaf B10/2.2 van de Vc 2000 veranderd. Met inwerkingtreding op 1 juli 2018 van WBV 2018/4 heeft hij dit beleid opnieuw aangepast.

4. Deze uitspraak gaat over de vraag welk beleid de staatssecretaris op de aanvragen had moeten toepassen: het ten tijde van de aanvragen geldende beleid in WBV 2017/9 of het ten tijde van de besluiten op bezwaar geldende beleid in WBV 2018/4. [...]

Beoordeling van de grief

7. De staatssecretaris betoogt terecht dat de voorwaarden om in aanmerking te komen voor het in artikel 20 van de VWEU bedoelde afgeleide verblijfsrecht rechtstreeks voortvloeien uit de rechtspraak van het Hof, waaronder het arrest Chavez-Vilchez. De beoordeling of een vreemdeling een dergelijk declaratoir verblijfsrecht heeft dient de staatssecretaris daarom te verrichten aan de hand van die rechtspraak. Voor zover een in beleid gegeven uitleg niet of minder goed aansluit bij die rechtspraak van het Hof, kan de staatssecretaris er niet toe worden verplicht dat beleid, alleen omdat het gold ten tijde van de aanvraag, toe te passen. Een dergelijke verplichting zou namelijk mee kunnen brengen dat een vreemdeling die niet voldoet aan de voorwaarden een document als bedoeld in artikel 9, eerste lid, van de Vw 2000 op grond van een declaratoir Unierecht krijgt. De staatssecretaris is echter niet bevoegd een declaratoir verblijfsrecht op grond van artikel 20 van het VWEU vast te stellen als dat niet daadwerkelijk bestaat (vergelijk het arrest van het Hof van 27 juni 2018, Diallo, [ECLI:EU:C:2018:499](#), punt 50 en 55). Een uitleg van het rechtzekerheidsbeginsel zoals dat besloten ligt in het oordeel door de rechtbank kan dan ook niet worden aanvaard. Anders dan de rechtbank heeft overwogen is in artikel 3.103 van het Vb 2000 geen grond gelegen voor een ander oordeel. Artikel 3.103 van het Vb 2000 is opgenomen in afdeling 4 van hoofdstuk 3 van het Vb 2000, dat gaat over nationale verblijfsvergunningen regulier in de zin van artikel 14 en 20 van de Vw 2000. De vreemdeling heeft verzocht om bewijs van een declaratoir Unierechtelijk verblijfsrecht. Daarop is artikel 3.103 van het Vb 2000 niet van toepassing.

7.1. De staatssecretaris betoogt terecht dat hij met de aanpassing in WBV 2018/4 dat opvoedingstaken met een marginaal karakter niet worden aangemerkt als daadwerkelijke zorgtaken het beleid meer in lijn heeft gebracht met het arrest Chavez-Vilchez. Het vereisen van een bepaald gewicht aan de zorgtaken doet, anders dan de vreemdeling betoogt, ook recht aan het in punt 63 van het arrest geformuleerde uitgangspunt dat sprake is van een criterium van zeer bijzondere aard [...]. Als een ouder die onderdaan is van een derde land slechts zorg- en/of opvoedingstaken met een marginaal karakter verricht, of alleen omgang heeft met het kind dat Unieburger is, loopt dat kind door weigering van verblijf aan deze ouder niet het risico feitelijk te worden gedwongen het grondgebied van de Unie te verlaten.

7.2. De staatssecretaris heeft daarom terecht de rechtspraak van het Hof zoals verwerkt in WBV 2018/4 toegepast.

[ECLI:NL:RVS:2020:1235](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2020, 463

MK ABRS, 27-05-2020, 201906353/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verordening 604/2013/EU 2, 6, 8

Uitvoeringsverordening 118/2014/EU 12

DUBLINVERORDENING. Niet-begeleide minderjarige vreemdeling met broer in Zweden. Het ligt op de weg van de staatssecretaris om te motiveren waarom het - ondanks de onbetwiste standpunten van de vreemdeling - toch in haar belang is dat zij met haar broer in Zweden wordt herenigd. De enkele stelling dat de mening van de vreemdeling over de voorgenomen hereniging geen afbreuk kan doen aan het vooronderstelde belang dat zij met haar broer wordt herenigd, is daartoe onvoldoende.

3.6. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat de staatssecretaris er in beginsel van uit mag gaan dat het in het belang van een niet-begeleide minderjarige vreemdeling is om herenigd te worden met zijn gezins- of familieleden in een andere lidstaat. Dat neemt niet weg dat het, gelet op artikel 8, eerste lid, van de Dublinverordening, aan de staatssecretaris is om in het kader van de belangenafweging alle relevante feiten en omstandigheden in het individuele geval te vergaren en deze vervolgens kenbaar af te wegen. Anders dan de rechtbank heeft geoordeeld, heeft de staatssecretaris dat niet juist gedaan. Uit het hiervoor uiteengezette beoordelingskader volgt namelijk dat de rechtbank er, met de staatssecretaris, ten onrechte vanuit is gegaan dat het op de weg van de minderjarige vreemdeling ligt om te onderbouwen dat de voorgenomen overdracht niet in haar belang is. Het ligt juist op de weg van de staatssecretaris om te motiveren waarom het - ondanks de onder 3.4. weergegeven onbetwiste standpunten van de vreemdeling - toch in haar belang is dat zij met haar broer in Zweden wordt herenigd. De enkele stelling dat de mening van de vreemdeling over de voorgenomen hereniging geen afbreuk kan doen aan het vooronderstelde belang dat zij met haar broer wordt herenigd, is daartoe onvoldoende. Het gaat erom dat de staatssecretaris deugdelijk motiveert waarom het, gelet op de in artikel 6, derde lid, van de Dublinverordening genoemde factoren en de in Werkinstructie 2019/8 genoemde aanvullende factoren, in haar belang is om Zweden verantwoordelijk te houden voor de behandeling van haar asielaanvraag.

3.7. De staatssecretaris merkt terecht op dat hij er op grond van het interstatelijk vertrouwensbeginsel vanuit mag gaan dat de Zweedse autoriteiten hun verplichting, om bij de toepassing van de Dublinverordening rekening te houden met de belangen van minderjarige asielzoekers, nakomen. Dat gaat echter niet zo ver dat hij zonder nader onderzoek mag aannemen dat de Zweedse autoriteiten met het instemmen met het verzoek om overname van het asielverzoek van de vreemdeling hebben onderzocht of deze overname wel in haar belang is. Uit de Dublinverordening volgt immers niet dat op de Zweedse autoriteiten de plicht rust om dit te onderzoeken voordat met het overnameverzoek wordt ingestemd. Van een dergelijk onderzoek in Zweden is ook niet gebleken. Omdat er in deze zaak onduidelijkheid bestaat over de situatie in Zweden,

waaronder het vermogen van de broer om voor de vreemdeling te zorgen, ligt het - gelet op het beginsel van Unietrouw, zoals verwoord in artikel 4, derde lid, van het Verdrag betreffende de Europese Unie en gelet op artikel 6, derde lid, van de Dublinverordening en artikel 12 van de Uitvoeringsverordening - op de weg van de staatssecretaris om zich hierover door de Zweedse autoriteiten te laten informeren. Dit is niet gebeurd. Hetzelfde geldt voor de vraag in hoeverre de Zweedse autoriteiten die broer - indien nodig - kunnen ondersteunen bij de opvoeding en verzorging van de vreemdeling (vergelijk de uitspraken van de Afdeling van 21 februari 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:565](#), en 18 januari 2012, [ECLI:NL:RVS:2012:BV1586](#)).
[ECLI:NL:RVS:2020:1281](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB2020, 464

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 25-05-2020, NL20.10089
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 56

VREEMDELINGENBEWARING. Artikel 56 Vw-maatregel gekoppeld aan plaatsing in de nieuw geopende Handhavings- en toezichtlocatie in Hoogeveen.

Vrijheidsbeperking of vrijheidsontneming? Gelet op het toetsingskader zoals uiteengezet door het EHRM en zoals toegepast en beoordeeld komt de rechtbank tot de conclusie dat in het concrete geval van eiser de oplegging en tenuitvoerlegging van de artikel 56 Vw-maatregel vrijheidsbeperking is en geen vrijheidsontneming.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:4558](#)

[Naar inhoudsopgave](#)